

Pășind desculț și mut prin brazde-adânci

Gabriel Cristea

Plutesc pe aerul oxigenat al înfrunzirii,
poate găsesc un gând, să-alung netimpul ce omoară,
ceva ce n-am văzut demult, cum se-nvârtește-o moară
sau cum se-alintă un izvor și murmură zefirii.

Străbat întinse rariști și câmpuri cu gorgane
și-mi pare veșnicia o stare de-agregare;
A împietrit și vântul, iar cerul gol mă doare,
cu-albastrul său endemic, tânjit de gențiane.

Ce lume minunată e-n codrul de stejari!
Potecile-nsorite ce picură polen
în scoarțe zgrunțuroase - visare de licheni -,
pe rămuroase umbre mustind de cireșari.

Îmi trec privirea-ncet prin raze de frunzar,
și-mi umplu ochiul viu cu verde, pic cu pic;
Aievea simt cum cresc vertebrele prin spic,
pășind desculț și mut prin brazde-adânci. Și ar...